

เช้าวันที่ ๑๓ พ.ค. ๕๖

ซึ่งเป็นวันจันทร์วันสุดท้ายที่พักที่เบิร์นผมออกไปวิ่งตามถนนKramgasseไปถึงบ่อหมีแล้ววิ่งกลับจึงพบว่าส่วนหนึ่งของถนนนี้ทางเท้าและหน้าร้านยกระดับจากถนนเหมือนกับที่เห็นที่เมือง ทุน เมื่อวาน แต่ถนนกว้างจึงไม่ได้สังเกตเห็นผ่านในวันแรก

กินอาหารเช้าเสร็จจบน้ำแล้วเช็คเอาท์สาวน้อยเอาเอกสารนำเที่ยวที่บอกว่าหากมีสวิสพาสได้ลดค่าโรงแรมเบสเวสเทิร์น 10%

เจ้าหน้าที่โรงแรมบอกว่าต้องจองกับเบสเวสเทิร์นเท่านั้นแต่เราจองกับ booking.com ทางบริษัทจองจึงกินส่วนต่างนั้นไปเป็นความรู้สำหรับประหยัดในการเที่ยวครั้งต่อไปและเผื่อแผ่ท่านผู้อ่านบันทึกนี้ด้วยเราให้ทางโรงแรมเรียกแท็กซี่ต้องรอรถแท็กซี่ ๒๐ นาทีคนขับใจดีพาไปส่งใกล้ๆลิฟท์และแนะนำให้ชนของลงลิฟท์สะดวกมาก

เรานั่งรถไฟ IC เที่ยว 8.34 น. จากเบิร์นไปโลซานที่จริงถ้าขีเราไปเที่ยว 8.04 น.

ทันแต่รอเพียงครึ่งชั่วโมงตอนนี้เราตรวจสอบข้อมูลรถไฟคล่องแล้วโดยไปถึงสถานีได้ก็รีบไปดูที่ป้ายสีเหลืองดูทางซ้ายที่เป็นส่วนรออกจากสถานีนั้น (ส่วนทางขวาเป็นตารางรถเข้า) ตรวจสอบตามเวลาที่เราต้องการเดินทาง

พอรถไฟมาถึงเบิร์นคนลงเกือบหมดเราขึ้นไปนั่ง ๓ - ๔ นาทีรถจึงออกผ่านพรีเวิร์กระหว่างทางวิวสวยเป็นเนินเขาขึ้นลงคล้ายวันที่เรานั่งรถไฟผ่านพื้นที่ UNESCO BioReserveปลูเชิร์น, จากพรีเวิร์กไปโลซานเห็นวิวยอดเขาหิมะคลุมอยู่ไกลๆเป็นระยะๆ

จากวิวสองข้างทางที่เราผ่านทุกวันพอจะสรุปได้ว่าสวิสเป็นประเทศที่เศรษฐกิจสมดุลระหว่างอุตสาหกรรมบริการ (ท่องเที่ยวอุตสาหกรรมฝีมือ - precision industry - เช่นนาฬิกา) อุตสาหกรรมและเกษตรกรรมก้าวหน้า

ถึงโลซานสาวน้อยออกความคิดว่าเอาระเบ้าผักไว้ที่สถานีค้างคืนพุงนี้เข้ามาเอาไปฝากที่โรงแรมที่มองเทอร์ซเราเดินไปตามป้ายรูปกระบี่ไปเคาน์เตอร์บริการขอฝากกระบี่ และถามเวลาทำงานวันรุ่งขึ้นคุณลุงเจ้าหน้าที่รับฝากกระบี่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้แต่ฟังรู้เรื่องเขียนบอกว่า8.30 ซึ่งเข้าไปเมื่อเราทำท่า (เพราะเขาพูดได้แต่ภาษาเยอรมัน) ว่าเราต้องการมาเอาเข้ากว่านั้นเขาจึงแนะนำให้ใช้ล็อกเกอร์พร้อมกับพาไปและช่วยแลกเหรียญสำหรับหยอดให้เสร็จเรียบร้อยค่าล็อกเกอร์ ๙ ฟรังก์เราประทับใจความเอื้ออารีนี้มาก

จับรถไฟเที่ยว 10.20 น. ไปมองเทอร์ซเพื่อจับGoldenPassLine เที่ยว 11.44 ถึงZweisimmen 13.32 น. แล้วจับเที่ยว 14.17

น.จากZweisimmenกลับMontreauxถึง 16.13 น. นี่คือแผนเที่ยวเน้นนั่งรถชมวิเพราะสาวน้อยปวดขามากขึ้นต้องกินยาแก้ปวดตลอดแต่ถ้าไม่เดินก็ไม่ปวด

เมื่อได้นั่งGoldenLineจริงก็สมคำโฆษณาคือมันมีทั้งวิวภูเขาป่าไม้หุบเขาหมู่บ้านล้าธารและยอดเขาที่มีหิมะปกคลุมสลับกันไปเรื่อยๆตลอดเวลาเกือบ ๒

ชั่วโมงไม่เบื่อเลยบนรถคนมากพอควรไม่โหรงเหรงแต่ไม่แน่นตัวโบกี้ก็มีที่แขวนจักรยานสำหรับรถเข็นคนพิการและที่นั่งคนพิการตรงทางขึ้นลงสวน้อยบอกว่าเขามีสิทธิ์นั่งตรงนั้นแต่ที่นั่งปกติสบายกว่ามาก

ระหว่างทางรถไฟสวนกับรถไฟGoldenPassLine จากZweisimmenเห็นผู้โดยสารเกือบทั้งหมดในรถแล้วผมคิดว่าสมกับชื่อGoldenPassLine จริงๆเพราะผู้โดยสารอยู่ในวัยผมกับสวน้อยเกือบทั้งหมด

บนรถมีอาหารว่างและเครื่องดื่มขาย

รถไปถึงZweisimmenคนโดยสารอื่นๆเปลี่ยนรถเพื่อนั่งต่อไป Interlaken Ostแต่เราต้องการกลับ Lausanne ลงไปหาข้อมูลว่ามีรถเที่ยวที่กลับได้เร็วกว่าไหมคำตอบคือไม่มีสวน้อยนั่งรถที่มานั่งผมเดินไปสำรวจบริเวณสถานีมีป้ายบอกทางไปกระเช้าขึ้นเขาน้ำหนาวคงจะเป็นแหล่งเล่นสกีแต่ตอนนั้นมันเหงาๆเป็นสถานีสานนอกโดยแท้

ผมมีโอกาสสังเกตหลังคาอาคารสถานีพบว่าโครงทำด้วยไม้สนเขามีป่าไม้มากและโครงสร้างไม้ดูสวยงามกว่าเหล็กหรือคอนกรีตและเมื่อสังเกตบ้านคนในชนบทและอาคารโรงแรมบ้านนอกทำด้วยไม้ทั้งสิ้นรวมทั้งโรงแรมที่ผมเคยไปพักที่Grindenwaldเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วด้วย

ระหว่างทางมีการก่อสร้างทางเพิ่มเติมเป็นระยะๆแสดงว่าทางการสวิสเขาคิดปรับปรุงเส้นทางความสะดวกและความปลอดภัยอยู่ตลอดเวลาตัวโบกี้ของรถไฟGoldenPassก็ทันสมัยห้องน้ำกว้างและมีกลไกอำนวยความสะดวกครบครันประตูเปิดปิดล็อกด้วยการกดปุ่มอิเล็กทรอนิกส์และเปิดน้ำล้างมือเปิดลมเป่าด้วย sensor

เส้นทางรถไฟสายนี้ขึ้นเขาขึ้นๆลงๆความสูงอยู่เหนือระดับน้ำทะเลกว่า ๑,๒๐๐เมตร

ขากลับเราเลือกที่นั่งฝั่งตรงกันข้ามกับขามาคือเท่ากับนั่งด้านขวาของรถไฟรถออก 14.25 น.รถไฟแล่นผ่านสนามบินเล็กๆถึง ๒ ที่

วันนี้โชคดีมากอากาศดีแดดจ้าตลอดวันแต่อุณหภูมิยังหนาวสำหรับเรา

เมื่อรถไฟGoldenPass Line กลับไปถึงMontreuxเรารีบไปดูป้ายเหลืองหารถไฟกลับ Lausanne พบว่ามีรถที่จะออกอีก ๓ นาทีเราต้องรีบไปที่ชานชาลา 1 สวน้อยเขาเจ็บแต่เดินได้เร็วไปถึงประตูรถกำลังจะปิดเราต้องกระแทกมันให้ไม่ปิดยังไม่ทันหาที่นั่งได้รถก็ออกใช้เวลา ๓๐ นาทีก็ถึงโลซาน

ที่สถานีโลซานผมหา อยู่นานเพราะมันแอบอยู่ตามวิธีไปโรงแรม Nash Carlton, 4 Avenue de Courเขาบอกให้ไป Metro ทางไป Ouchy ลงที่สถานีDelicesออกจากสถานีก็ถึงโรงแรมเลยสถานี Metro ที่สถานีรถไฟข้ามถนนไปก็ถึงสาวน้อยบอกว่าให้หาลิฟท์ลงไปเพราะเขาเจ็บมากขึ้นนั่ง Metro ไป ๒ ป้ายก็ถึงและพบโรงแรม Nash Carlton แต่เขาบอกว่าโรงแรมเต็มเขาจะหาโรงแรมใหม่ให้เป็นโรงแรมสี่ดาวราคาเดียวกันชื่อ Alpha - Palmiersอยู่ใกล้สถานีรถไฟเดิน ๕ นาทีถึงผมบอกว่าสาวน้อยเขาเจ็บเขาจึงจ้างแท็กซี่ไปส่ง

ไปถึงโรงแรม Alpha - Palmiersเจ้าหน้าที่บอกว่าทาง Nash Carlton ไม่ได้ติดต่อมาเขาขอเวลาโทรศัพท์กลับไปสักครู่ก็เรียบบรรยากาศ 335 ซึ่งกว้างขวางกว่าห้อง 312 ที่ Bern [Hotel](#) มากและWifiก็สะดวกกว่าและไวกว่าด้วยผมเข้าใจว่าบัตรเครดิต VISA สีขาวของไทยพาณิชย์คงจะล้งพอสมควรเจ้าหน้าที่ของโรงแรมดูจะเอาอกเอาใจเป็นพิเศษ

เรื่องความบกพร่องของโรงแรม Nash Carlton เจ้าหน้าที่อ้างว่าเราจองที่หลังหลังจากห้องเขาเต็มแล้วและระบบ internet ของเขามีปัญหาความเป็นจริงคือผมจองผ่าน [booking.com](#) ปัญหาที่ทั้ง [booking.com](#) และ Nash Carlton เสียชื่อผมคงจะไม่ใช้บริการของ [booking.com](#) อีก

วันนี้อาการปวดขาของสาวน้อยรุนแรงขึ้นแม้จะใช้น้ำแข็งช่วยแต่ยังไม่ค่อยเป็น

วิจารณ์ พานิช

๑๓ พ.ค. ๕๖

คัดลอกจาก <http://www.gotoknow.org/posts/540552>